

3500

4

25-

1942

F R I F A G B E V E G E L S E

Nr. 25

2. årgang

27. juni 1942.

KAMERAT!

Arbeiderklassen i Norge har stilltiende måttet finne seg i det ene overgrep etter det annet fra tyskernes og nasistenes side under okkupasjonen. Særlig har forholdene utviklet seg til det værre etter at NS med vold og makt og Gestapo overtok fagorganisasjonen ifjor høst.

Ikke bare er alle rettigheter fratatt oss, våre tillitsmenn forfulgt, arrestert eller endog henrettet, men også sulten har banket på døren hos de fleste arbeiderfamilier som følge av den nasistiske utplyndringspolitikk. Den komis.ke formann i Landsorganisasjonen uttalte i sin programerklæring at fagorganisasjonen ikke ville gå inn for noen lønnskompensasjon. Og denne ensidige stillingtagen mot den arbeidende befolkning har den nasistiske fagorganisasjon trofast holdt fast ved. Men arbeiderne kan ikke lenger nøye seg med nassisvada om NS's sosiale interesser. Prisene på matvarer og alle nødvendighetsartikler stiger for hver dag. Brødrasjonene strekker ikke på langt nær til nå da poteter og grønnsaker er blitt borte fra markedet. Andre brukbare erstatninger er det ikke mulig å få tak i - i hvertfall ikke for arbeiderne på det lønnsnivå de nå befinner seg. Det har derfor ikke siden fagorganisasjonen fikk innflytelse på arbeidsvilkårene her i landet vært mer bydende nødvendig å reise krav om kompensasjon for prisstigningen enn nå.

Levestandarden for den norske arbeiderklassen ligger idag under nivået fra før forrige verdenskrig. Og de veldige resultater hva angår arbeidernes levevilkår som fagorganisasjonen hadde nådd gjennom de siste 30 års kamper, er gjort fullstendig illusoriske de 2 årene under okkupasjonen. NS og den komis.ke ledelse skryter av at det ikke lenger eksisterer arbeidsledighet, men de glemmer å fortelle at størstedelen av arbeiderne i industri og håndverk nå er kommet ned på de arbeidslediges levestandard..

Arbeiderne ser seg derfor nå tvunget til å nytte alle midler for å holde sulten unna. Vi pekte tidligere på at en på hver enkelt arbeidsplass måtte søke å komme til forståelse med arbeidsgiverne om former for personlig lønnstillegg, langsiktige lån eller tildeling av matvarer i en utstrekning som virkelig monner.

Men fordi situasjonen nå er blitt så prekær må arbeiderne også overfor den komis.ke ledelse i L.O. og forbundene reise krav om at det nå gjøres en alvorlig innsats for å skaffe lønnskompensasjon. Dette betyr ikke noe brudd på vår tidlige linje om å isolere den nasistiske fagorganisasjon og gjøre den komis.ke ledelsen arbeidsløs. Tvert imot må isoleringen gjøres enn mere fullstendig og alle faglige spørsmål som for øvrig daglig melder seg, løses uten medvirkning av forbundene og L.O.

Men avgjørelsen av spørsmålet om lønnskompensasjon vil være bestemmende for om arbeiderne fortsatt skal tie og tåle, eller om det må gripes til mer aktive midler for å fremme arbeidsfolkets livsinteresser.

- V -

LØNNSITUASJONEN I DANMARK.

Av de skandinaviske land er det Danmark som har hatt den største prisstigning siden krigens begynnels. Leveomkostningene er fra juli 1939 til mars 1942 steget med 52%, mens stigningen i Sverige i samme tidsrom var 34% og i Norge 45%.

Avgjengelige oppgaver fremgår det at de danske arbeidere har fått halv lønnskompensasjon for prisstigningen. Danmark er jo også under tysk okkupasjon, men de danske arbeidere har hittil beholdt ledelsen i sin fagorganisasjon og har kunnet forhindre forrederne i å slippe til. I L.O.'s meddelsesblad ble det - som vi har omtalt tidligere - lett hånt om svenskene som hadde oppnådd halv lønnskompensasjon, mens omtalen av dansk fagorganisasjon innskrenket seg til et sitat fra en dansk nasiavis.

- 2 -

Resultatet av åt danske tariffoppgjør ble ikke nevnt med et ord.
Dette er meget forståelig. For den komiske ledelse gjelder det å forhind
at de norske arbeidere får vite hva deres kolleger i nabolandene har opp
nådd. Mot de lømpne 10% (4.5% lønns, mot 4% prisstigning) som de norske
arbeidere er avspist med, må det jo fortø seg ganske respektabelt at
de danske og svenske arbeidere har oppnådd over 50 % kompensasjon for øk-
ningen i levekostnringene.

- V -

RIKSMEGLINGSMANN CLAUSEN,
som tidligere har vært arrestert og sittet som gidsel, er fra 3. juni også
avslatt fra sin stilling.

- V -

FORSYNINGSNEVNDA I AKER
har sendt ut en meddelelse til pressen at retten til å utstede attest på
rasjonerte matvarer og såpe fra 15. juni er begrenset til 45 leger. Hen-
sikten var selvsagt å spre mistanke om at alle disse 45 var NS-leger. Vi
vil derfor oppgi navnene på dem som virkelig er nasister, nemlig følgende
7: Th. Alve, G. Amundsen, Hans Eng, Aksel Christensen, G. Mayer, Fritz
Juel Wiig og J. Quisling. De andre 30 har forlangt at forsyningsnevnda
skal stryke dem av listen. Og samtlige leger i Oslo og Aker vil fortsatt
utstede attestar.

- V -

DOKTOR EIVIND ROSSOW
på sagene ble arrestert i forrige uke. Grunnen vites ikke, men arresta-
sjonen ble foretatt med særlig brutalitet. Likeledes er advokat Harald
Ramm og formannen i Redningsselskapet, skipsreder Dagfinn Pauss arrestert.
Den siste fordi han strøk de 2 første bokstavene i NSSR (Norsk Selskap
til Skibbrudnes Redning).

- V -

PROFESSOR CLAUS HANSEN
er falt i unåd. Årsaken er flere. Men da han nylig ble stillet for
NS partidomstol var det før å forklare grunnen til at han har overført
betydelige pengemidler via en svensk bank til utlandet. Vi forstår så
godt at de herrer nasister nå begynner å tenke på retteten, men de tar
feil hvis de tror det vil lykkes noen av dem å unngå lovens arm, når rett-
ferdighet igjen skal skje fuldest her i landet. Men hvorfor bare stille
Claus Hansen for partidomstolen? Hvorfor ikke like gjerne Gudbrand Lunde
eller Jonas Lie? Claus Hansen er den rene sinke i valutatransaksjoner i
forhold til disse og andre ledende nasister.

- V -

DEN BERYKTEDE SNILDAL,
tidligere NSordfører i Asker og kjent for sine skumle manipulasjoner med
kommunale midler er også stilt for partidomstolen og dømt til fraflytning
fra Asker kommune. Han var en strek for grav selv for NS.

- V -

MISTERIET "GALTESUND",
om kent var det atskillig skriving i den "norske" pressen i mars måned om
en mystiske forsvinning til dampskipet "Galtesund". Saken ble først slått
tort opp, men ble så plutselig døysset ned. Og "Galtesund" var og ble
orte. Nå kan den svenske avisen "Trots Allt" opplyse at båten kom vel
ram til England og er der innlemmet i den norske handelsflåten. Det var
en gruppe ungdommer som gikk ombord som passasjerer en og to om gangen i
orskjellige byer langs kysten, da "Galtesund" var på reise vestover mot
Lekkefjord. Fra Flekkefjord skulle så farten gå nordover 15. mars, men
traks etter avgangen, satte de unge norske patrioter seg i besittelser av
kuta og la kursen om. Og farten over Nordsjøen ble tilbakelagt uten at
de hadde kontakt med tyske stridskrefter.

ANGSUTSKRIVING AV ARBEIDSKRAFT

Hil de tyske militære anlegg er nå i full gang over hele landet. Utskrivningen ble varslet i rundskriv nr. 138 av 13/5 fra Direktoratet for Arbeidsformidling, hvor det ble meldt at tyske anlegg hadde varslet et behov på ca. 15.000 mann foreløpig, og at de krevde at der "uten opphold blir skaffet til veie den arbeidskraft det her gjelder". Arbeidskontorene fikk så strengt pålegg om "energisk avsøking av arbeidsmarkedet" for å få satt i virksomhet all ledig arbeidskraft og arbeidskraft som ikke var fullt beskjæftiget. I den anledning skulle det trues med strenge straffer overfor folk som ikke meldte seg.

I rundskriv nr. 142 av 10. juni, innskjerper Arbeidsdirektoratet av vervingen av arbeidskraften må påskyndes og gjennomføres direktiver. Arbeidskraft må tas hvor den er å finne, selv om dette vil gå ut over bedrifts- og næringslivet. Bedrifter som sysselsetter arbeidstakere i nedstønnevnte yrker vil etter nærmere ordre måtte avgi opptil 20 % av samtlige arbeidstakere (arbeidere og funksjonærer): Kontorfunksjonærer, handelsfunksjonærer, forskjellige andre funksjonærer, hermed tekniklastri, unnen mat, trikkevarer og tobaksindustri, olje og fettindustri, kjemisk og elektrokjemisk industri, papirindustri, grafisk, bokbinderi, skinn-, lær-, og gummiindustri, tekstil og trikotasjeindustri, klædningsindustri og hotell- og kafédrift.

Det er menn i aller 18 til 45 år og høgst uten forsørgetesbyrde som i første omgang skal utskrivs. Men direktoratet gir klar beskjed at hvis dette ikke røkker til, må det sees bort fra alder- og forsørgetespilt. Det heter også i rundskriv 142 at "med mindre ikke annet utrykkelig blir krevet herfra, kan utskrivning av kvinner foreløpig utstå". Videre er medlemmer av det sivile luftvern og bedriftvern unntatt.

Lister med minimumskvoter fra de forskjellige fylker som er å anse som helt foreløpige, og som sammenlagt breier seg om ca. 20.000 menn og kvinner skulle være klar til 24. juni. Det heter videre at "påleggene til arbeid ved de militære anlegg ikke skal sendes ut før nærmere varsler er gitt herfra." Med hensyn til anker og protestar fra bedrifter og enkeltpersoner heter det kynisk i runskrivet at "arbeidsformidlingen ikke må la seg hefte av uvesentlige protester og innvendinger av enhver art."

De tyske anlegg som norske arbeidere og funksjonærer i første rekke skal sendes til som slavearbeidere er: Oberbauleitung Süd (Meldestad Kristiansand), Bruforhaben Luftwaffe, Lista (Kristiansand), Oberbauleitung West (Bergen og Haugesund), Bauleitung Gossen, Nord-Aukra (Småge), Oberbauleitung Nord-West (Trondheim, Namsos, Mo, Bodø, Tingvoll, Kristiansund, Ålesund, Molde, Sunndalsøra og Andalsnes). Til slutt presistres det meget sterkt i rundskriv 142 at arbeidskraft selvsagt ikke må trekkes bort fra Wehrmachts bedrifter eller bedrifter som vesentlig arbeider for tyskerne. Og her er en vel sakons kjerne.

- V -

ET UHØRT OVERGREP

og folkerettstreidig er denne voldelige vervning av arbeidskraft i et okkupert land til direkte militære arbeider for fienden. Og så meget bitrerer det fordi en idag ikke kan forhindre at norsk arbeidskraft blir utnyttet mot våre dyreste nasjonale interesser. Men de såkalte nordmenn med "minister" Lippesstad i spissen skal få vite de norske arbeideres mening. Foreløpig vil det skje i form av masseprotester til sosialdepartementet. Som vi nevnte før 14 dager siden, må arbeiderne og funksjonærerne ved alle bedrifter som rammes av tvangsutskrivningen, i brev til Lippesstad i Sosialdepartementet si fra at når de utfører arbeidet, så er det under protest og fordi en blir tvunget til det. Når tiden blir moden, vil selvsagt motstanden få en ganske annen effektiv karakter.

- V -

"JEG MÅ MEDGI

Nå har rett når de sammenligner oss tyskere med egensindige barn. Vi har alltid en tilbøyelighet til altfor snart å ville kaste av oss byrdene. Vi mangler den siste og avgjørende gnist av mot og utholdenhets, " sier Hermann Rauschning i sin bok "Forsøk og brytning med Hitler".

Det er den egenskap hos tyskerne selv som fikk dem til å tro at England ville bryte sammen som et kofthus under de store bombardementer av London og de andre byer. Og det var det samme som fikk dem til å tro, at russene skulle gi opp allerede i juni måned ifjor. Det forbauset tyskerne at noen i det hele tatt kan stå imot slike sjokk. Tyskerne selv hadde ikke kunnert det.

Hitlers gjentatte og høye skrik: "Tyskland kapitulerer aldri", skriver seg fra den samme kjønkskap til tysk mentalitet. Han frykter for at de altfor snart vil kaste byrden av seg. Reisen fra Tyskland anslår nå Hitlers tilslutning i det tyske folk til høyst 5%.

Opposisjonen vokser for hver dag - kritikken blir mer og mer åpen. Folk slutter å bruke hilsenen "Heil Hitler", og uralighetene i byene tiltar stadig. Alt disponibelt mannskap av Gestapo innskipes nå fra Norge til Tyskland. De trengs enda bedre der.

Leidernes paniske frykt for virkningen av de forestående luftbombardementer er så stor, at hele det sivile luftvern er lagt i hentene på terroristen Himmler. Dette er alt sammen tegn på den sviktenle moral hos det tyske folk og på at det etter hvert får opp for dem hvor grundig de er blitt ført bak lyset av Hitlers strålende løfter.

De tyske og østeriske soldater her i landet tusker til seg alt de kan av ansjess i olje og lignende produkter for sine sparsomt tildelte cigaretter. Og de siser det ikke selv. De samler og sender til sine familiene. På jernbanestasjonene ser en ständig folk som skal på permisjon. De går ofte tvekroket under byrden av sildespann og andre ting de har kørret til seg. Alt skal hjem til barna og familiene. Soldatene ved hvordan det står til hjemme.

Tyskland ble ikke beseiret militært i forrige krig. Krigsmaskinriet deres var ikke knust. Men nasjonens motstandskraft var brutt fordi den har tenkt til alt for snart å ville kaste byrden av seg. Den egenskapen har Hitler ikke kunnert forandre. Han vet at de ikke blir sterke i motgang, slik som engelskmennene, eller at de blir mer innbitte og beslutt-somme under hardt press, slik som russene. Han er redd for sammenbruddet.

London Radio har nå varslet at Tyskland skal oppleve besøk av 2 til 3 tusen fly samtidig i nær fremtid. Byen, industristedene, verftene og fabrik-kone skal bli tatt i tur og orden. Det er liten utsikt til at det tyske folk skal stå imot dette, og det er ikke store sjanser for at selv Himmler skal kunne stanse misnøyen med terror. Den vil snart bre seg også til dem som vakt skulle være.

Den tyske varoffensiven ble det ikke noe av. Nå snakkes det om den kommende Sommeroffensiv. Om ikke lenge kan det byttes med høstoffensiv, men så er det ikke utsikt til at det tyske folket slår seg til ro med ord lengre. Winteroffensiv er et ord som alri vil slå godt an i Tyskland. Og stadig ligger frykten der for de alliertes front nr. 2, Vestfronten.

Churchill og Roosevelt forhåller seg om hvem som skal bli utnevnt til øverstkommanderende for de alliertes vestfrontarmé.

General Marshall, den amerikanske øverstkommanderende opplyser at det fremdeles går en ustanselig strøm av amerikanske soldater og materiell til England og Irland. Og han har også sagt at tiden snart er inne til å sette det hele i verk.

Invasjonen vil følge etter en luftbombing så intens og av så store dimensjoner at verden ikke til lenger har tankt over muligheten av det. Det er

ikke rart tyskernes nerver er på bristepunktet. Til oppstiving skal Goebbelses regelmessige artikler om de alliertes tonnasjemangel tjene. Og samtidig det helt overdrevne skriket om le tyske seirene ved Tobruk og Sebastopol. Men det er for lårlig erstatning for den veldige våroffensiven som var lovet.

General Antonescu oppgir rumernes samlede tap hittil til 120.000 mann. Det er mye for et litet land. Andre lands militærskikkelse mener ellers at deres tap er mye høyere, om lag 300.000 mann, dvs. mer enn halvparten av alle disponibele manuskaper. Slik er prisen for Hitlers venner, og slik vil altså quisling ha ordnet det for Norge også.

ETTER QUISLINGS MENING:

er det nærmest bare 1 % jøssinger i Norge. En skulle da tro at han og hans folk skulle kunne la den vesle flokken i fred. Det skulle ikke være nødvendig å snakke veggene opp og stolper ned i hvert eneste foredrag om en slik ubetydelighet.

Men han tror ikke selv på sin påstand. I sin tale på "Borgartinget" i Sarpsborg sist søndag så han også: "Våre motstandere er ikke svært mange". Lenge fram i talen kommer det som et hjertesukk: "Skulle det ikke snart være på tide at det norske folk nå vendte om". Og det stemmer. Det er det norske folk han har imot seg. Hele det norske folk.

I F J O R:

D.N.B., 6. juni:

Batyrikingen av angrepene på Alexandria vil bli krig forverdig på den nærmeste fremtid. Det britiske verdensrike skjelver i sine sammenføyninger.

Fritt Folk, 9. juni:

Tyskland og Italia vil ikke tåle at England skal fravriste Frankrike Syria.

Goebbels, 13. juni:

Innen 2 måneder kan en vente et direkte angrep på England.

D.N.B., 25. juni:

Stalinlinjen er gjennombrutt.

D.N.B., 26. juni:

Sovjetunionen er i realiteten allerede beseiret.

Berlin, 27. juni:

Den røde regjering er flyktet fra Moskva. Stalin er arrestert.

D.N.B., 29. juni:

Allerede i de første 24 timer er det røde luftvåpen praktisk talt tilintetgjort.

D.N.B., 30. juni:

Katastrofale russiske nederlag. Sovjetunionen er slått ut i første runde etter en lyngkrig av de aller største dimensjonar.

LØNNSITUASJONEN I STOR-BRITANIA:

Gjennom faglige aksjoner fortsetter arbeiderklassens lønnsnivå i England å justeres i nære samsvar med forandringsene i leveomkostningene. Dette forhold fremgår tydelig av den nylig publiserte offisielle statistikk, som viser stigningen av de gjennomsnittlige lønnssatser under krigen. Fagforeningene har ofte fått lovord for sin moderate lønnpolitikk. De har unnslatt å utnytte situasjonen til utpressning av næringslivet. Om det kunne være fristende som avtaleluttende part å misbruke sin makt nå under de unormale krigsforhold, så har de i hvertfall ikke latt

seg hemmelle til denne fristelse. De har utelukkende hatt for øye å balansere forholdet mellom lønnsnivået og leveomkostningene.

Den offisielle statistikk viser at i tiden fra krigens begynnelsen til slutten av 1941 økte det gjennomsnittlige nivå for lønnssatsene pr. hel arbeidsuke med 26% til 27%. Dette innebærer en stigning i lønnsnivået - en økning i lønnsstørrelsen. Statistikken redesjør likevel ikke for økningen i gjennomsnittsforsjenesten under denne periode. Den prosentuelle stigning innebærer omsatt i penger en økning på om lag 5 mill. pund i folketets totale ukelønn siden krigens begynnelsen. Omkring 3 mill. lønnsmotakere har nytt godt av denne vesentlige økning i ukelønnene.

Betydelige lettelsjer for arbeiderfamilier. Omsatt i et totalbeløp for 2174 år - sept. 1939 til desemb. 1941 - innebærer dette en stor del av nasjonalinntektene. Det innebærer også en betydelig lettelse for arbeiderfamilien under krigstidens økning av prisnivået. I samme tidsrom på 2 1/4 år har innteksen for leveomkostningene registrert en stigning på om lag 45 enheter. Dette representerer om lag 29 % økning i leveomkostningene siden krisutbruddet. Overfladisk betraktet kunne det således sees ut som en økning av 29% i prisene mot 27% i lønningene skulle bety at arbeiderklassen er bærligere stillet nå enn før krigen. Men de 27% dækker ikke hele utvidelsen av arbeiderfamilienes økonomiske ressurser under krigsårene. De faktiske ukelønnene er i virkeligheten øket meget betydelig.

Av en utredning som er offentliggjort av arbeidsministeren, fremgår det at ved et avlønningstilfelle i midten av 1941 lå de utbetalte lønningene 42% over de lønninger som tilsvarende ble utbetalt året før krisutbruddet. Denne økning ble konstaterert vel å slå sammen ikke med lønntageres ukonstaterte, for rutter og piker så vel som for menn og kvinner, for ufanget som for faglært arbeidskraft - også ved å regne ut gjennomsnittet. Det viktigste spørsmål er imidlertid hvilket statistisk metode som blir anvendt, men det sosiale resultat. Det er et faktum at arbeiderklassen har oppnådd en betydelig inntektsmarginal i forhold til husholdningsutgiftene. Et annet sosialt faktum av stor betydning er det at denne marginal er forandret til sparekapital for arbeiderklassen og at den er innjustert i statens forsvarsobligasjoner, spareobligasjoner eller innsatt i postsparebanken. Et annet betydelig sosialt faktum er det at lønnsreguleringen i forhold til prisnivået har foregått med stor smidighet og uten vesentlige friksjoner under krigen.

Strider på arbeidsmarkedet har selvsagt forekommet, men må, som arbeidsminister Bevin nylig påpekte i Underhuset, sees på bakgrunn av arbeidskraftens tilpassning til krigsinnsatsen og den forlengede arbeidstid. Bevin opplyste at de tidstap som hadde sin årsak i arbeidstvister var helt ubetydelige tatt i betrakting arbeidskraftens veldige konseksjon, forandringer i deres fordeling og sammensetning, nødvendigheten av raske justeringer i den produktive virksomhets karakter og metoder og den fullständige foranring i mange akkordpriser som var blitt nødvendige på grunn av omleggingene i næringlivet. På papiret kan nok tapet av 1 mill. arbeidsdager i 1941 som følge av arbeidstvister fortone seg som mye. I virkeligheten representerer tapet bare om lag ½ time pr. år pr. arbeiter. Tapet av arbeidstid som følge av tvister på arbeidsplassen er derfor uten enhver betydning. Den normale fagforeningspraksis med kollektive avtaler har således fortsatt sin fulle berettigelse.

SOSIALE FORHOLD I JAPAN.

Spesialister som har studert de økonomiske forhold i Japan er enige om at det er umulig å få rede på den gjennomsnittlige arbeidslønnen der. Den offisielle statistikk omfatter høydeg av arbeiderklassen - nemlig den etter japanske forhold relativt "godt" stilt leder som arbeider i de

ore fabrikkene der månedslønnen for samtige arbeilere er om lag kr. 10.-, og for kvinnelige mellom kr. 25 og kr. 30. De øvrige arbeidere er 1 mill. sysselsatt med hjemmearbeid for storindustrien for en usosnlønn. I til 2.200.000 arbeider på bedriften som beskjeftiger høyst 5 arbeidere. Minst 700.000 piker er praktisk talt solgt til bomuldsspinneiene for letterlig små lønninger. De 2 sistnevnte grupper er utsatt for en forierleid utbytning som savner sidestykke i andre kapitalistiske land. De som er ansatt ved "familieforetagen" får ikke mer enn kr. 19.- i månedslønn, hvorav kr. 15.- blir fratrukket for mat og losji. Maten består av ris, kald kogt fisk og litt pickles. Disse arbeidere er utlevert til sine arbeidsgivere med hud og hår. Reisjulingsinspektørene besøker aldri de små arbeidsplassene, og Japans eneste sosiallov, som foreskriver 2 fridager i måneden, og forbryr lengre arbeidsdag enn 11 timer for kvinnelige og mannlige arbeidere under 16 år, tillempes bare på bedrifter med over 10 arbeidere. Pikeene i bomuldsspinneiene får kost og losji på arbeidsplassen, og en lønn på kr. 12.- pr. måned som i regelen utbetales til foreldrene. Pikeene holdes avsonlret innenfor bedriftene først de ikke skal bli påvirket av "antijapansk" propaganda.

Slavemetoder. Når en betenker at 64 % av de japanske eksportvarer er produsert av arbeidere med sultelønn, kan med rette påstå at Japans økonomi er basert på systematisk sosial dumping. I følge tilgjengelige kilder var arbeidsomkostningene pr produksjonenhet i Japan før kriken bare 30 % av de engelske og 57 % av det amerikanske - mens den, i et stort antall industrier investerte kapital, ga 15 % utbytte. 75 % av nasjonalrikdommen tilhører 15 store truster, hvorav bare en trust - Mitsui - eier 27 % av hele den japanske industri, og disse, den japanske kapitalismes eksporterter, har i vår tid tillimpet middelalderens feudale slavemetoder i Japan. Ville det ikke være en tanke for Goebbels å slå opp et propagandaslag mot det japanske plutokratiet?

Da den imperialistiske japanske staten og finansbaronene i fellesskap utsetter de japanske arbeidere for slik behandling, kan en tenke seg hvilke uhyggelige forhold som er blitt de i Japan beskjeftigede kinesiske og koreanske arbeidere til del. Det er ofte blitt påstått at Japan på grunn av overbefolknings har forsøkt å overflytte en del av sin befolkning til fastlandet. Sannheten er at Japans politikk har gått ut på å rekruttere billig, lokal arbeidskraft for å utnytte de hørtatte lands naturrikdommer. Tokioresjeringen har ikke engang unsett seg for å øke vanskene for de japanske arbeidere ved å importere sultende Kulier som var villig til å ta imot den lønn som industriarbeidene fant det for godt å bruke. Ved hjelp av de kinesiske arbeidere håpet Japan kunne redusere sine produksjonsomkostninger for eksportvarer med 30 % og senke salgsprisen tilsvarende. I den hensikt å dra nytte av den lokale arbeidskraftens fattigdom har 2 store truster - Kanegafushi og Dai Nippon - allerede sett i gang anlegg i Kina og Korea. Det er ikke vanskelig å forestille seg hva følgen ville bli om det japanske utsvetningssystemet ble utviklet til hele Asia. De japanske tekstilfabrikker kan allerede nå, på tross av at de betaler de japanske arbeidere dobbelt så mye som kineserne og koreanerne, selge sine varer 30 til 40 % billigere enn sine europeiske konkurrenter på tross av toller og transportomkostninger.

Japans sosiale dumping, berører imidlertid ikke bare arbeiderklassen, på tross av at den japanske jordbruksbefolknings stilling allerede før var nærmest katastrofalt, har staten nærtatt på seg ansvaret for å gjøre den enda værre ved å oppmuntre importen av ris fra Korea der prisene er betydelig lavere enn i Japan. Denne jordbruksfiktive politikk er en direkte følge av Japans industrielle imperialisme. For at industriarbeiderne skal kunne oppretthold livet på sine elendige sultelønninger, gir Japan sine jordbrukeres interesser og tvinner den til å selge sine produkter så si uten fortjeneste. På tross av sin lave levestandard, er de japanske

arbeidere å betrakte som en privilegert klasse i forhold til jordbruksbefolkningen. Denne trykkes ned av hårde skatter, må livberge seg på ørefull kost og tvinges til å selge sine unne piker til bomullsspinneriene og tehusene.

Under den beryktede parolen "Asia for asiater", er det miningen at det asiatiske kontinent skal forsyne Japan med kanonføde for dets fremtidige krobringstekter og med underbetalte arbeidskraft for det kapitalistisk-imperialistiske behov. En slik utvikling vil bety en fryktelig trussel mot hele verdens arbeiderklasser og lens frie eksister derfor er den berettiget til å ta de krafttak som er nødvendige for å knuse den japanske militarism og dens allierte.

- V -

VI FIKK SELVSAKT RETT

i vår spådom at de oppnevnte medlemmer til de nye råd for forbundene og forbundssammenslutningene ikke ville ta imot de tilbulte "tillitsverv". Hittil har de som har fått en slik "ærefull" henviselse sagt nej uten kommentarer, eller de har nektet under henvisning til det landsmøtevalgte forbundsstyre som forutsettes å fortsette som før etter lovene. Vi føler oss sikre på at denne klare stillingstaven blir fulgt også av de som det heretter blir aktuelt for.

- V -

ETTER KOOPERATIVE FORBUNDETS

kongress i Stockholm nylig uttalte generaldirektør Anders Ørme: "Det kan nå med bestemhet sies at vi er kommet inn i krigens sluttspenn." Også fra andre vel unorrettede kretser i Sverige er det blitt uttrykk for samme oppfatning, og det melder at en rekke industriforetagen der borte allerede har lagt om sine planer med sikte på fredsproduksjon.

- V -

LEKTOR OLAF VALEUR

fra Bergen er meldt død i en konsentrasjonsleir i Tyskland. Han har sittet der i lengre tid og ble arrestert av Gestapo lenge før lærerstriken i Norge brøt ut.

- V -

I EN REKKE FAGFORENINGER

er det nå sammenslutnings- og nyordningsplaner. Det gjeller selvstilt som før at ingen tillitsmann lar seg bruke til gjennomføring av disse nasistenes manøvreplaner. De tillitsverv en tilstrekke hadde også som en er blitt truet til å fortsette med, er det ikke mulig å kvitte seg med uten gjennom søknad. Men nye verv i forbinnelse med omorganisering må ingen heierlig fagorganisert ta imot. Landsorganisasjonen og hele det faglige apparet er idag ikke bare en klump om foten, men en direkte motstander av arbeiderklassens frigjørelsessstrid. Bare gjennom sin ubrytelige solidaritet og aktive innsats i det illegale arbeid er det mulig for de norske arbeidere på nytt å nå frem til en...